

[Arbejdsministeren]

det skal være billigere for en arbejdsgiver at afskedige en kvinde på grund af graviditet, at det skal være billigere at afskedige uberettiget i henhold til funktionærloven, at det skal være billigere for en arbejdsgiver at kønsdiskriminere, religionsdiskriminere og diskriminere på alle mulige andre måder i forhold til at afskedige uberettiget som følge af medlemskab eller ikke-medlemskab af en organisation. Så spørger man jo sig selv, om den tidligere formand for børnekommissionen og de mange kvindelige medlemmer og ordførere her, som har været aktive i kvinde-spørgsmål gennem årene, virkelig mener, at strafferammen for at afskedige en kvinde, fordi vedkommende er gravid, for en arbejdsgiver skal være den halve af afskedigelses-sanktionen i dette tilfælde.

Som sagt er det et åbent spørgsmål, hvilken af de to forklaringer der er den rigtige; jeg håber, at det er forklaring nr. 1, der er den rigtige, og jeg håber derfor, at vi i næste folketingssamling kan foretage det måske nok lidt usædvanlige skridt, at vi, de borgerlige partier og regeringen, presser arbejdsmarkedets parter til en væsentligt hårdere indskriden over for de arbejdsgivere, der foretager uberettigede afskedigelser på arbejdsmarkedet.

Så til hr. Waldorffs spørgsmål. Jeg skal sige ligeud til hr. Waldorff, at jeg tror, hr. Waldorffs frygt for hotel- og restaurationsbranchen er helt uberettiget. I den situation, som hr. Waldorff beskriver, vil der ganske klart foreligge overenskomstbrud, der kan indbringes for arbejdsretten. Det vil sige, at man vil have nøjagtig den samme sanktion som den, man har i dag, uanset om lovforlaget er vedtaget eller det ikke er vedtaget.

Jeg må derfor også sige til hr. Waldorff, at jeg tror ikke på, at problemerne bliver hverken større eller mindre for hotel- og restaurationspersonalegruppernes faglige organisationer efter vedtagelsen af dette lovforslag. Skulle der imidlertid være punkter, der er usikkerhed om, vil jeg gerne opfordre forbundene til at rette henvendelse direkte til os, så skal vi sørge for, at disse ting bliver slået sådan fast, at der ikke kan herske tvivl om spørgsmålet.

Jeg skal slutte, som jeg startede, med at sige noget til hr. Lawaetz. Jeg tror, hr. Lawaetz har fuldstændig ret, når han siger, at et af regeringens formål med at fremsætte det

lovforslag, der i dag er til anden behandling, er at få standset den efter min mening overflødige og polariserende debat om eksklusiv-aftalers anvendelse på det danske arbejdsmarked. Men jeg må også tilføje, at når regeringen har fremsat sit lovforslag, er det for at leve op til de krav, der er indeholdt i den dom, der sidste sommer blev afsagt ved Den europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Jeg skal opfordre folketinget til at stemme imod de stillede ændringsforslag.

Grethe Fenger Møller (KF):

Selv om jeg kender arbejdsministerens store engagement og voldsomme temperament godt, er jeg nu alligevel lidt forundret over det indlæg, arbejdsministeren her kom med. For hvad betyder det egentlig, og hvad skal alle disse store ord om andre partier, deres køn og deres temperamenter i øvrigt til? Skal man forstå arbejdsministerens udtalelser på den måde, at hvis det ændringsforslag, der er stillet om, at man skal ændre § 4, bliver vedtaget af folketinget, står arbejdsministeren ikke ved sit lovforslag? Man skulle jo tro, at når arbejdsministeren har fremsat dette lovforslag, er det, fordi regeringen ønsker at leve op til den dom, der er afsagt af Den europæiske Menneskerettighedsdomstol, og at man derfor gerne vil have lovforslaget igennem. Men med det, arbejdsministeren siger, og med den voldsomhed, han gør det, lyder det ikke, som om han skulle være særlig interesseret i at få sit eget lovforslag igennem, for hvad vil ministeren gøre, hvis dette ændringsforslag bliver vedtaget?

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skuffer nok arbejdsministeren ved ikke at sige så forfærdelig meget til ham.

Når jeg tager ordet, er det, fordi hr. Waldorff sagde, at det radikale venstre som sædvanlig ikke havde forstået en lyd af, hvad det drejede sig om. Det må hr. Waldorff jo selv om, men jeg tror nok snarere, at det, der er sagen, er, at vi drager nogle andre konklusioner end hr. Waldorff om disse ting. Det er rigtigt, at vi mener, der bør være et samarbejde også imellem arbejdsmarkedets parter. Vi tror ikke, at vi løser tingene ved uafsladelig konfrontation; men vi er jo også i modsætning til VS et evolutionært parti og ikke et